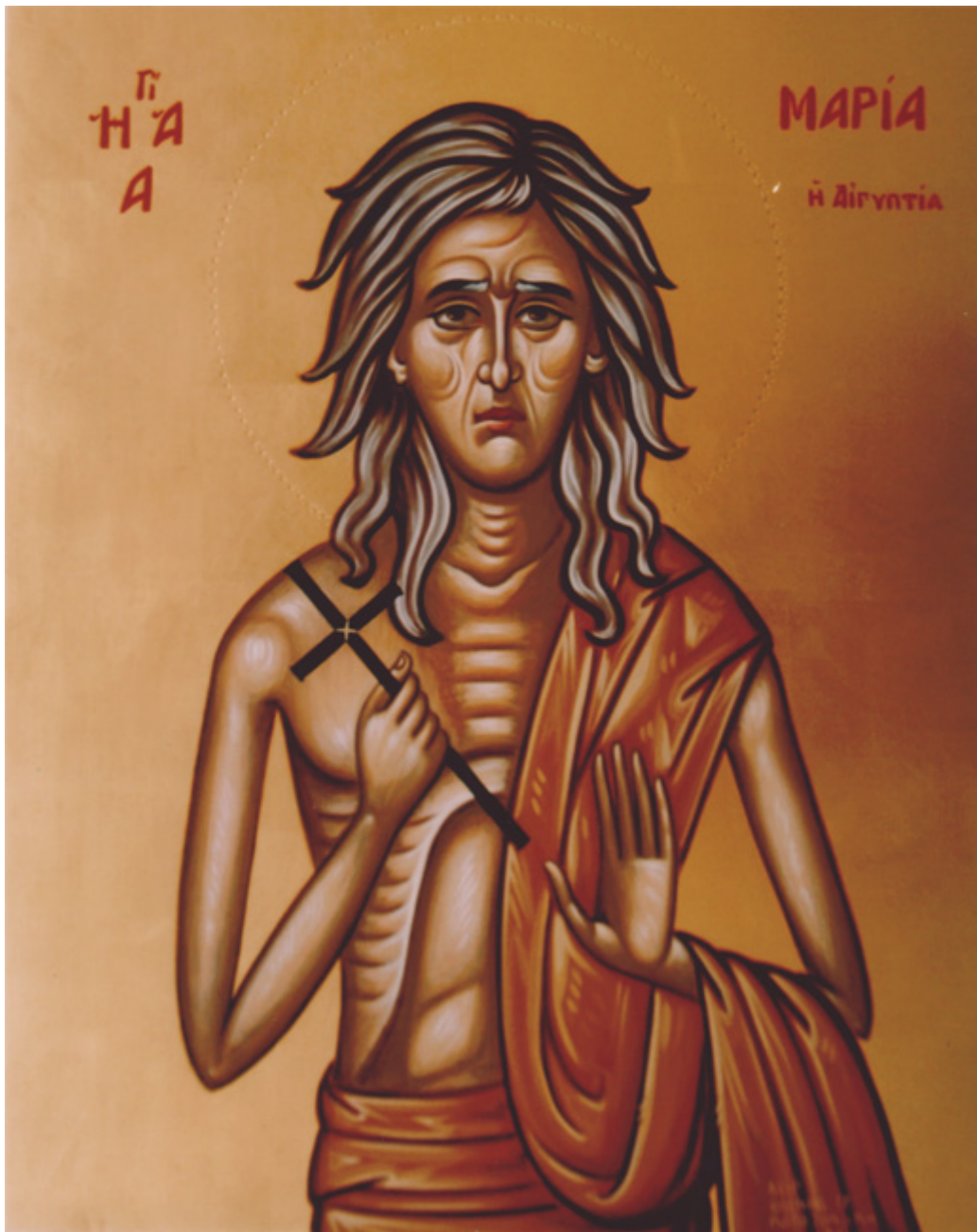
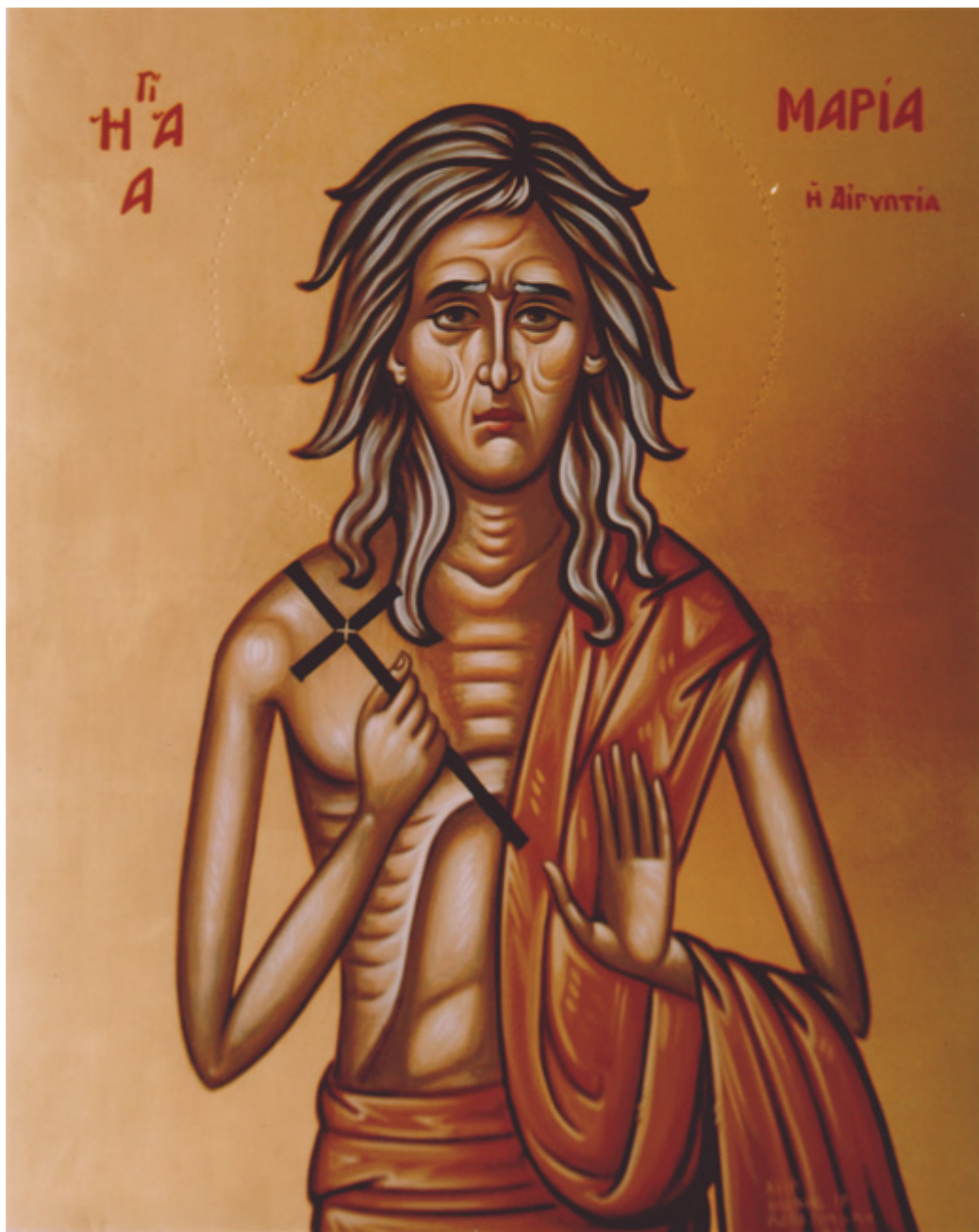

1 Απριλίου 2026

Οσία Μαρία η Αιγυπτία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Εορτάζει στις 1 Απριλίου εκάστου έτους.

*Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρύη πάλαι.
Τὸν ὅστινον γῇ κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.
Πρώτῃ Ἀπριλίου Μαρὶν θάνεν εὖχος ἐρήμου.*

Βιογραφία

Τον βίο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας συνέγραψε ο Άγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων (τιμάται 11 Μαρτίου), ο οποίος συνέγραψε διάφορα ασκητικά και υμνογραφικά κείμενα που διαποτίζονται από το πνεύμα της Ορθοδόξου θεολογίας και της ασκητικής παραδόσεως.

Η Οσία Μαρία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527 – 565 μ.Χ.). Από τα δώδεκα χρόνια της πέρασε στην Αίγυπτο μια ζωή ασωτίας, αφού από την μικρή αυτή ηλικία διέφθειρε την παρθενία της και είχε ασυγκράτητο και αχόρταγο το πάθος της σαρκικής μείξεως. Ζώντας αυτήν την ζωή δεν εισέπραττε χρήματα, αλλά απλώς ικανοποιούσε το πάθος της. Η ίδια ξαγορεύθηκε στον Αββά Ζωσιμά ότι διετέλεσε: «δημόσιον προκείμενη τῆς ἁσωτίας ὑπέκκαυμα, οὐ δόσεως τινός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔνεκεν», κάνοντας δηλαδή το έργο της δωρεάν, «ἐκτελοῦσα τὸ ἐν ἐμοὶ καταθύμιον». Και όπως του απεκάλυψε, είχε ακόρεστη επιθυμία και ακατάσχετο έρωτα να κυλιέται στο βόρβορο που ήταν η ζωή της και σκεπτόταν έτσι ντροπιάζοντας την ανθρώπινη φύση.

Λόγω της άσωτης ζωής και της σαρκικής επιθυμίας που είχε, κάποια φορά ακολούθησε τους προσκυνητές που πήγαιναν στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και αυτό το έκανε, όχι για να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό, αλλά για να έχει πολλούς εραστές που θα ήταν έτοιμοι να ικανοποιήσουν το πάθος της. Περιγράφει δε και η ίδια ρεαλιστικά και τον τρόπο που επιβιβάστηκε στο πλοiάριο. Και, όπως η ίδια αποκάλυψε, κατά την διάρκεια του ταξιδιού της δεν υπήρχε είδος ασέλγειας από όσα λέγονται και δεν λέγονται, του οποίου δεν έγινε διδάσκαλος σε εκείνους τους ταλαίπωρους ταξιδιώτες. Και η ίδια εξέφρασε την απορία της για το πώς η θάλασσα υπέφερε τις ασωτίες της και γιατί η γη δεν άνοιξε το στόμα της και δεν την κατέβασε στον άδη, επειδή είχε παγιδεύσει τόσες ψυχές. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού αυτού δεν αρκέστηκε στο ότι διέφθειρε τους νέους, αλλά διέφθειρε και πολλούς άλλους από τους κατοίκους της πόλεως και τους ξένους επισκέπτες. Και στα Ιεροσόλυμα που πήγε κατά την εορτή του Τιμίου Σταυρού, περιφερόταν στους δρόμους «ψυχᾶς νέων ἀγρεύουσα».

Αισθάνθηκε όμως, βαθιά μετάνοια από ένα θαυματουργικό γεγονός. Ενώ εισερχόταν στο ναό για να προσκυνήσει το Ξύλο του Τιμίου Σταυρού, κάποια δύναμη την εμπόδισε να προχωρήσει. Στην συνέχεια στάθηκε μπροστά σε μία εικόνα της Παναγίας, έδειξε μεγάλη μετάνοια και ζήτησε την καθοδήγηση και βοήθεια της Παναγίας. Με την βοήθεια της Θεοτόκου εισήλθε ανεμπόδιστα αυτή την φορά στον ιερό ναό και προσκύνησε τον Τίμιο Σταυρό. Στην συνέχεια, αφού ευχαρίστησε την Παναγία, άκουσε φωνή που την προέτρεπε να πορευθεί στην

έρημο, πέραν του Ιορδάνου. Αμέσως ζήτησε την συνδρομή και την προστασία της Θεοτόκου και ήρε τον δρόμο της προς την έρημο, αφού προηγουμένως πέρασε από την ιερά μονή του Βαπτιστού στον Ιορδάνη ποταμό και κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων. Στην έρημο έζησε σαράντα επτά χρόνια, χωρίς ποτέ να συναντήσει άνθρωπο.

Κατά τα πρώτα δεκαεπτά χρόνια στην έρημο, πάλεψε πολύ σκληρά για να νικήσει τους λογισμούς και τις επιθυμίες της, ουσιαστικά για να νικήσει τον διάβολο που την πολεμούσε με τις αναμνήσεις της προηγούμενης ζωής.

Η Οσία ζούσε δεκαεπτά χρόνια στην έρημο «θηρσὶν ἀνημέροις ταῖς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πυκτεύουσα». Είχε πολλές επιθυμίες φαγητών, ποτών και «πορνικῶν ἁσμάτων» και πολλούς λογισμούς που την ωθούσαν προς την πορνεία. Όμως, όταν ερχόταν κάποιος λογισμός μέσα της, έπεφτε στην γη, την έβρεχε με δάκρυα και δεν σηκωνόταν από τη γη «ἕως ὅτου τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ περιέλαμψεν καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἐνοχλοῦντας μοὶ ἐδίωξεν». Συνεχῶς προσευχόταν στην Παναγία, την οποία είχε εγγυήτρια της ζωής της μετανοίας που έκανε. Το ἱμάτιό της σχίσθηκε και καταστράφηκε και έκτοτε παρέμεινε γυμνή. Καιγόταν από τον καύσωνα και έτρεμε από τον παγετό και «ὥς πολλάκις μὲ χαμαὶ πεσοῦσαν ἄπνουν μέιναι σχεδὸν καὶ ἀκίνητον».

Ύστερα από σκληρό αγώνα, με τη Χάρη του Θεού και την συνεχή προστασία της Παναγίας, ελευθερώθηκε από τους λογισμούς και τις επιθυμίες, οπότε μεταμορφώθηκε το λογιστικό και παθητικό μέρος της ψυχής της, καθώς επίσης εθεώθηκε και το σώμα της.

Λόγω της μεγάλης πνευματικής της καταστάσεως στην οποία έφθασε η Οσία Μαρία, έλαβε από τον Θεό το διορατικό χάρισμα.

Ήταν γυμνή αλλά το σώμα της υπερέβη τις ανάγκες της φύσεως. Λέγει η ίδια: «Γυνὴ γὰρ εἰμί, καὶ γυμνή, καθάπερ ὄρᾱς, καὶ τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματός μου ὑπερικόλυπτον ἔχουσα». Το σώμα τρεφόταν με τη Χάρη του Θεού: «Τρέφομαι γὰρ καὶ σκέπτομαι τῷ ρήματι τοῦ Θεοῦ διακρατοῦντος τὰ σύμπαντα». Στη περίπτωση της, όπως και σε άλλες περιπτώσεις Αγίων, παρατηρούμε ότι αναστέλλονται οι ενέργειες του σώματος. Αυτή η αναστολή των σωματικών ενεργειών οφειλόταν στο ότι η ψυχή της δεχόταν την ενέργεια του Τριαδικού Θεού και αυτή η θεία ενέργεια διαπορθευόταν και στο σώμα της: «Ἀρκεῖν εἶποῦσα τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ὥστε συντηρεῖν τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ἀμίαντον».

Εκείνη την περίοδο ασκήτευε σε ένα μοναστήρι ο Ιερομόναχος Αββάς Ζωσιμάς (τιμάται 4 Απριλίου), που ήταν κεκοσμημένος με αγιότητα βίου. Έβλεπε θεία

οράματα, καθώς του είχε δοθεί το χάρισμα των θείων ελλάμψεων, λόγω του ότι ζούσε μέχρι τα πενήντα τρία του χρόνια με μεγάλη άσκηση και ήταν φημισμένος στην περιοχή του. Τότε, όμως, εισήλθε μέσα του ένας λογισμός κάποιας πνευματικής υπεροψίας, για το αν δηλαδή υπήρχε άλλος μοναχός που θα μπορούσε να τον ωφελήσει ή να του διδάξει κάποιο καινούργιο είδος ασκήσεως. Ο Θεός, για να τον διδάξει και να τον διορθώσει, του αποκάλυψε ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να φθάσει στην τελειότητα. Και στην συνέχεια του υπέδειξε να πορευθεί σε ένα μοναστήρι που βρισκόταν κοντά στον Ιορδάνη ποταμό.

Ο Αββάς Ζωσιμάς υπάκουσε στην φωνή του Θεού και πήγε στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, που του υποδείχθηκε. Εκεί συνάντησε τον ηγούμενο και τους μοναχούς, και διέκρινε ότι ακτινοβολούσαν τη Χάρη και την αγάπη του Θεού, ζώντας έντονη μοναχική ζωή με ακτημοσύνη, με μεγάλη άσκηση και αδιάλειπτη προσευχή.

Στο μοναστήρι αυτό υπήρχε ένας κανόνας. Σύμφωνα με αυτόν, την Κυριακή της Τυρινής προ της ενάρξεως της Μεγάλης Σαρακοστής, αφού οι μοναχοί κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων, προσεύχονταν και ασπάζονταν μεταξύ τους, και έπειτα ελάμβαναν ο καθένας τους μερικές τροφές και έφευγαν στην έρημο πέραν του Ιορδάνου, για να αγωνισθούν κατά την περίοδο της Τεσσαρακοστής τον αγώνα της ασκήσεως. Επέστρεφαν δε στο μοναστήρι την Κυριακή των Βαΐων, για να εορτάσουν τα Πάθη, τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Είχαν ως κανόνα να μην συναντά κανείς τον άλλο αδελφό στην έρημο και να μην τον ερωτά, όταν επέστρεφαν, για το είδος της ασκήσεως που έκανε την περίοδο αυτή.

Αυτόν τον κανόνα εφάρμοσε και ο Αββάς Ζωσιμάς. Αφού έλαβε ελάχιστες τροφές, βγήκε από το μοναστήρι και πορεύθηκε στην έρημο, έχοντας την επιθυμία να εισέλθει όσο μπορούσε πιο βαθιά σε αυτή, με την ελπίδα μήπως συναντήσει κάποιον ασκητή που θα τον βοηθούσε να φθάσει σε αυτό που ποθούσε. Πορευόταν προσευχόμενος και τρώγοντας ελάχιστα. Κοιμόταν δε όπου ευρισκόταν.

Είχε περπατήσει μία πορεία είκοσι ημερών όταν, κάποια στιγμή που κάθισε να ξεκουραστεί και έψελνε, είδε στο βάθος μια σκιά που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα. Στην αρχή θεώρησε ότι ήταν δαιμονικό φάντασμα, αλλά έπειτα διαπίστωσε ότι ήταν άνθρωπος. Αυτό το ον που έβλεπε ήταν γυμνό, είχε μαύρο σώμα – το σώμα αυτό προερχόταν από τις ηλιακές ακτίνες – και είχε στο κεφάλι του λίγες άσπρες τρίχες, που δεν έφθαναν πιο κάτω από τον λαιμό. Ο Αββάς Ζωσιμάς έβλεπε την Οσία Μαρία, την ώρα που προσευχόταν. Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία ασκούσε την αδιάλειπτη προσευχή και μάλιστα ο Αββάς Ζωσιμάς την είδε όταν εκείνη ύψωσε τα μάτια της στον ουρανό και άπλωσε τα χέρια της και «ἤρξατο εὐχεσθαι

ὑποπιθυρίσουσα, φωνὴ δὲ αὐτῆς οὐκ ἠκούετο ἕναρθρος». Καὶ σε κάποια στιγμή, ἐνῶ ἐκεῖνος καθόταν σύντρομος, «ὁρᾷ αὐτὴν ὑψωθείσαν ὡς ἓνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσεύχεσθαι».

Ο Αββάς Ζωσιμάς προσπάθησε νὰ πλησιάσει, γιὰ νὰ διαπιστώσει τι ἦταν αὐτό που ἔβλεπε, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο οὐν ἀπομακρυνόταν. Ἐτρεχε ὁ Αββάς Ζωσιμάς, ἔτρεχε καὶ ἐκεῖνο. Καὶ ὁ Αββάς κραύγαζε με δάκρυα πρὸς αὐτό ὥστε νὰ σταματήσει, γιὰ νὰ λάβει τὴν εὐλογία του. Ἐκεῖνο ὁμῶς δὲν ἀνταποκρινόταν. Μόλις ἐφθασε ὁ Αββάς σὲ κάποιο χεῖμαρρο καὶ ἀπόκαμε, ἐκεῖνο τὸ ἀνθρώπινο οὐν ἀφ’οὗ τὸν ἀποκάλεσε με τὸ μικρὸ του ὄνομα, πρᾶγμα που προκάλεσε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Αββά, του εἶπε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσει καὶ νὰ τὸν δεῖ κατὰ πρόσωπο, γιὰτὶ εἶναι γυναῖκα γυμνὴ καὶ ἔχει ἀκάλυπτα τὰ μέλη του σώματός της. Τὸν παρακάλεσε, ἀν θέλει, νὰ της δώσει τὴν εὐχή του καὶ νὰ της ρίξει ἓνα κουρέλι ἀπὸ τὰ ρούχα του, γιὰ νὰ καλύψει τὸ γυμνὸ σῶμα της. Ὁ Αββάς ἔκανε ὅτι του εἶπε καὶ τότε ἐκείνη στράφηκε πρὸς αὐτόν. Ὁ Αββάς ἀμέσως γονάτισε γιὰ νὰ λάβει τὴν εὐχή της, ἐνῶ τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἐκείνη. Καὶ παρέμειναν καὶ οἱ δύο γονατιστοὶ «ἕκαστος ἐξαιτῶν εὐλογῆσαι τὸν ἕτερον».

Ἐπειδὴ ὁ Αββάς ἀναρωτιόταν μήπως ἔβλεπε μπροστὰ του κάποιο ἄυλο πνεῦμα, ἐκείνη διακρίνοντας τοὺς λογισμοὺς του, του εἶπε ὅτι εἶναι ἀμαρτωλὴ, που ἔχει περιτειχισθεῖ ἀπὸ τὸ ἅγιο Βάπτισμα καὶ εἶναι χῶμα καὶ στάχτη καὶ ὄχι ἄυλο πνεῦμα.

Ἡ Οσία Μαρία κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτή, ἀφ’οὗ ἀποκάλυψε ὅλη τὴν ζωὴ της, ζήτησε ἀπὸ τὸν Αββά Ζωσιμά νὰ ἔλθει κατὰ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ της ἐπόμενης χρονιάς, σὲ ἓναν ὀρισμένο τόπο στὴν ὀχθὴ τοῦ Ἰορδάνῃ ποταμοῦ, κοντὰ σὲ μιὰ κατοικημένη περιοχὴ, γιὰ νὰ τὴν κοινωνήσῃ, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια μεγάλης μετάνοιας που μεταμόρφωσε τὴν ὑπαρξὴ της. «Καὶ νῦν ἐκείνου ἐφίεμαι ἀκατασχέτῳ τῷ ἔρωτι», του εἶπε, δηλαδὴ εἶχε ἀκατάσχετο ἔρωτα νὰ κοινωνήσῃ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Αββάς Ζωσιμάς ἐπέστρεψε στὸ μοναστήρι χωρὶς νὰ πει σὲ κανένα τι ἀκριβῶς συνάντησε, σύμφωνα ἄλλωστε καὶ με τὸν κανόνα που υπῆρχε σὲ ἐκείνη τὴν ἱερὰ μονή. Ὅμως, συνεχῶς παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἀξιώσει νὰ δεῖ καὶ πάλι «τὸ ποθούμενον πρόσωπον» τὴν ἐπόμενη χρονιά καὶ μάλιστα ἦταν στεναχωρημένος γιὰτὶ δὲν περνοῦσε ὁ χρόνος, καθὼς ἠθελε ὅλος αὐτός ὁ χρόνος νὰ ἦταν μίᾳ ἡμέρᾳ.

Το επόμενο έτος ο Αββάς Ζωσιμάς από κάποια αρρώστια δεν μπόρεσε να βγει από το μοναστήρι στην έρημο, όπως έκαναν οι άλλοι πατέρες στην αρχή της Σαρακοστής και έτσι παρέμεινε στο μοναστήρι. Και την Κυριακή των Βαΐων, όταν είχαν επιστρέψει οι άλλοι πατέρες της Μονής, εκείνος ετοιμάσθηκε να πορευθεί στον τόπο που του είχε υποδείξει η Οσία, για να την κοινωνήσει.

Την Μεγάλη Πέμπτη πήρε μαζί του σε ένα μικρό ποτήρι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, πήρε μερικά σύκα και χουρμάδες και λίγη βρεγμένη φακή και βγήκε από το μοναστήρι για να συναντήσει την Οσία Μαρία. Επειδή όμως εκείνη αργοπορούσε να έλθει στον καθορισμένο τόπο, ο Αββάς προσευχόταν στον Θεό με δάκρυα να μην του στερήσει λόγω των αμαρτιών του την ευκαιρία να τη δει εκ νέου.

Μετά την θερμή προσευχή την είδε από την άλλη πλευρά του Ιορδάνη ποταμού, να κάνει το σημείο του Σταυρού, να πατά πάνω στο νερό του ποταμού «περιπατούσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπάνω καὶ πρὸς ἐκεῖνον βαδίζουσαν». Στην συνέχεια η Οσία τον παρακάλεσε να πει το Σύμβολο της Πίστεως και το «Πάτερ ἡμῶν». Ακολούθως ασπάσθηκε τον Αββά Ζωσιμά και κοινωνήσε των ζωοποιῶν Μυστηρίων. Ἐπειτα ὕψωσε τα χέρια της στον ουρανό, αναστέναξε με δάκρυα και εἶπε: «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλη σου, ὦ Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου».

Στην συνέχεια, αφού τον παρακάλεσε να έλθει και το επόμενο έτος στο χείμαρρο που την είχε συναντήσει την πρώτη φορά, ζήτησε την προσευχή του. Ο Αββάς άγγιξε τα πόδια της Οσίας, ζήτησε και αυτός την προσευχή της και την άφησε να φύγει «στένων καὶ ὀδυρόμενος», διότι τολμούσε «κρατῆσαι τὴν ἀκράτητον». Εκείνη έφυγε κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο ήλθε, πατώντας δηλαδή πάνω στα νερά του Ιορδάνη ποταμού.

Το επόμενο έτος, σύμφωνα και με την παράκληση της Οσίας, ο Αββάς βιαζόταν να φθάσει «πρὸς ἐκεῖνο τὸ παράδοξο θέαμα». Αφού βάδισε πολλές ημέρες και έφθασε στον τόπο εκείνο, έψαχνε «ὡς θηρευτὴς ἐμπειρότατος» να δει «τὸ γλυκύτατο θήραμα», την Οσία του Θεού. Ὅμως δεν την έβλεπε πουθενά. Τότε άρχισε να προσεύχεται στον Θεό κατανυκτικά: «Δεῖξον μοί, Δέσποτα, τὸν θησαυρόν σου τὸν ἄσυλον, ὃν ἐν τῇδε τῇ ἐρήμῳ κατέκρυψας, δεῖξον μοί, δέομαι, τὸν ἐν σώματι ἄγγελον, οὐ οὐκ ἔστιν ὁ κόσμος ἀπάξιος». Για τον Αββά Ζωσιμά η Οσία Μαρία ήταν άθικτος θησαυρός, άγγελος μέσα σε σώμα, που ο κόσμος δεν ήταν άξιος να τον έχει. Και προσευχόμενος με τα λόγια αυτά είδε «κεκειμένην τὴν Ὁσίαν νεκράν, καὶ τὰς χεῖρας οὕτως ὥσπερ ἔδει τυπώσασαν καὶ πρὸς ἀνατολᾶς ὄρασαν κειμένην τὸ σχήματι». Βρήκε δε και δική της γραφή που έλεγε: «Θάψον, ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐν τούτῳ τὸ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ λείψανον, ἀποδὸς τὸν χοῦν τῷ χοί, ὑπὲρ

έμοῦ διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον προσευχόμενος, τελειωθείσης, μηνὶ Φαρμουθὶ (κατ' Αἰγυπτίους, ὅπως ἐστὶ κατὰ Ρωμαίους Ἀπρίλιος), ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ τοῦ πάθους τοῦ σωτηρίου, μετὰ τὴν τοῦ θεοῦ καὶ μυστικοῦ δείπνου μετάληψιν». Τὴν βρῆκε δηλαδὴ νεκρὴ, κείμενη στὴν γῆ, με τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ βλέποντας πρὸς τὴν ανατολή. Συγχρόνως βρῆκε καὶ γραφὴ που τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν ενταφιάσει.

Ἡ Οσία κοιμήθηκε τὴν ἴδια ἡμέρα που κοινώνησε, αφοῦ εἶχε διασχίσει σὲ μία ὥρα ἀπόσταση τὴν ὁποία διήνυσε τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ Αββάς Ζωσιμάς σὲ εἴκοσι ἡμέρες. Γράφει ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος: «καὶ ἦν περ ὥδευσεν ὁδὸν Ζωσιμαῶς διὰ εἴκοσι ἡμερῶν κοπιῶν, εἰς μίαν ὥραν Μαρίαν διέδραμεν καὶ εὐθὺς πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμησεν». Τὸ σῶμα τῆς εἶχε ἀποκτήσει ἄλλες ιδιότητες, εἶχε μεταμορφωθεί.

Στὴν συνέχεια ὁ Αββάς Ζωσιμάς, αφοῦ ἐκλάψε πολὺ καὶ εἶπε ψαλμούς κατάλληλους γιὰ τὴν περίσταση, «ἐποίησεν εὐχὴν ἐπιτάφιον». Καὶ μετὰ με μεγάλη κατάνυξη, «βρέχων τὸ σῶμα τοῖς δακρύσι» ἐπιμελήθηκε τὰ τῆς ταφῆς. Επειδὴ, ὁμως, ἡ γῆ ἦταν σκληρὴ καὶ ὁ ἴδιος ἦταν προχωρημένης ἡλικίας, γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν σκάψει καὶ βρισκόταν σὲ ἀπορία. Τότε «ὄρᾳ λέοντα μέγαν τῷ λειψάνῳ τῆς Ὁσίας παρεστώτα καὶ τὰ ἵχνη αὐτῆς ἀναλείχοντα», δηλαδὴ εἶδε ἓνα λιοντάρι νὰ στέκεται δίπλα στὸ λείψανο τῆς Οσίας καὶ νὰ γλείφει τὰ ἵχνη τῆς. Ὁ Αββάς τρόμαξε, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ λιοντάρι «οὐχὶ τοῦτον τοῖς κινήμασι μόνον ἀσπαζόμενον, ἀλλὰ καὶ προθέσει», δηλαδὴ τὸ ἴδιο τὸ λιοντάρι καλόπιανε τὸν Αββά καὶ τὸν παρακινούσε καὶ με τὶς κινήσεις του καὶ με τὶς προθέσεις του, νὰ προχωρήσει στὸν ενταφιασμό τῆς. Λαμβάνοντας ὁ Αββάς θάρρος ἀπὸ τὸ ἡμέρο τοῦ λιονταριοῦ, τὸ παρακάλεσε νὰ σκάψει αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸν λάκκο, γιὰ νὰ ενταφιασθεῖ τὸ ἱερὸ λείψανο τῆς Οσίας Μαρίας, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀδυνατούσε. Τὸ λιοντάρι υπάκουσε. «Εὐθὺς δὲ ἅμα τῷ σώματι θαπτόμενο», δηλαδὴ με τὰ μπροστινὰ του πόδια ἀσκαψε τὸ λάκκο, ὅσο ἔπρεπε, γιὰ νὰ ενταφιασθεῖ τὸ σκῆνωμα τῆς Οσίας Μαρίας.

Ὁ ενταφιασμός τῆς Οσίας ἐγίνε προσευχομένου τοῦ Αββά Ζωσιμά καὶ τοῦ λιονταριοῦ «παρεστώτος». Μετὰ τὸν ενταφιασμό ἐφυγαν καὶ οἱ δύο, «ὁ μὲν λέων ἐπὶ τὰ ἔνδον τῆς ἐρήμου ὡς πρόβατον ὑπεχώρησε. Ζωσιμαῶς δὲ ὑπέστρεψεν, εὐλογῶν καὶ αἰνῶν τὸν Θεὸν ἡμῶν».

Καὶ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, καταλήγει ὅτι ἐγράψε αὐτὸ τὸ βίο «κατὰ δύναμιν» καὶ «τῆς ἀληθείας μηδὲν προτιμῆσαι θέλων».

Ὁ βίος τῆς Οσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, δείχνει πὼς μία πόρνη μπορεῖ νὰ γίνε κατὰ Χάριν θεός, πὼς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνε ἄγγελος ἐν σώματι καὶ πὼς ἡ κατὰ Χριστὸν ἐλπίδα μπορεῖ νὰ αντικαταστήσει τὴν ὑπὸ τοῦ διαβόλου προερχόμενη ἀπόγνωση. Στὸ πρόσωπο τῆς Οσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας βλέπουμε

τον άνθρωπο που αναζητά την ηδονή και κυνηγά τους ανθρώπους για την ικανοποίησή τους, αλλά όμως με τη Χάρη του Θεού μπορεί να εξαγιασθεί τόσο πολύ, ώστε να φθάσει στο σημείο να την κυνηγούν οι Άγιοι για να λάβουν την ευλογία της και να ασπασθούν το τετιμημένο της σώμα, καθώς επίσης να τη σέβονται και τα άγρια ζώα.

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία με την μετάνοιά της, την βαθιά της ταπείνωση, την υπέρβαση εν Χάριτι του θνητού και παθητού σώματός της, αφ' ενός μεν προσφέρει μια παρηγοριά σε όλους τους ανθρώπους, αφ' ετέρου δε ταπεινώνει εκείνους που υπερηφανεύονται για τα ασκητικά τους κατορθώματα. Δεν ημέρωσε μόνο τα άγρια θηρία που υπήρχαν μέσα της, δηλαδή τα άλογα πάθη, αλλά υπερέβη όλα τα όρια της ανθρώπινη φύσεως και ημέρωσε ακόμη και τα άγρια θηρία της κτίσεως.

Αυτός είναι ο σκοπός και ο πλούτος της ενανθρωπίσεως του Χριστού, που φυλάσσεται μέσα στην Εκκλησία. Με την αποκαλυπτική θεολογία και την εν Χριστώ ζωή ο άνθρωπος μπορεί να μεταμορφωθεί ολοκληρωτικά.

Η Εκκλησία τιμά την μνήμη της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας και την Ε' Κυριακή των Νηστειών.

Ἀπολυτίκιον ([Κατέβασμα](#))

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Φωτισθεῖσα ἐνθέως Σταυροῦ τῇ χάριτι, τῆς μετανοίας ἐδείχθης φωτοφανῆς λαμπηδών, τῶν παθῶν τὸν σκοτασμὸν λιποῦσα πάνσεμνε, ὅθεν ὡς ἄγγελος Θεοῦ, Ζωσιμᾶ τῷ ἱερῷ, ὠράθης ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μαρία «Ὅσιε Μῆτερ» μεθ' οὐ δυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοί Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γάρ τόν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσια Μαρία τό πνεῦμά σου.

Κοντάκιον

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης, Ἀγγέλων τήν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὅπλῳ καταπατοῦσα, διὰ τοῦτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία πάνσεμνε.